

Stridsspørgsmaal mellem Regeringen og Folketinget; det hører til de Ting, hvor Regeringen har handlet provisorisk, og jeg vil blot paa Flertallets Vegne foreslaa Tinget at indtage samme Standpunkt, som tidligere.

Der er et Par Spørgsmaal, som ikke komme frem i Endringsforslagslisten, men som ere berørte i Betænkningen, og som jeg maa gøre et Par Bemærkninger ved. Det ene er Spørgsmaalet om Honorarerne ved Blindelinstituttet og Døvstummeinstitutterne. Der foreligger jo Forslag til Lønningslove for disse Anstalter, og saalænge disse love ikke ere behandlede til Ende, har man ikke kunnet gaa ind paa at forandre Honorarerne for Lærerne ved de vedkommende Anstalter. Man har altsaa foreløbig forbeholdt sig sin Stilling dertil. Det andet Spørgsmaal angaar Regeringens Forslag om at benytte den ledige staaende Bygning i Valdersgade, som tidligere har været Hjem for uegentlige aandsvage, til Hjem for døvstumme aandsvage. Der er, som det jo vil være Tinget bekendt, blandt de mange Kællerste Anstalter ogsaa en, der særlig er indrettet for døvstumme aandsvage, og som ligger i Meiningsgade. Den Kommission, som var nedsat i 1888 kom imidlertid til det Resultat, at Bygningen i Meiningsgade ikke egnede sig til dette Brug, at den dels var for lille og dels i sanitær Henseende ikke heldig; og Bestyrelsen for de Kællerste Anstalter har desuden erklæret, at den muligvis blev nødt til at opgive Driften af dette Institut for døvstumme aandsvage, fordi der kun er et saa lille Elefantal, at det blev for kostbart at drive det. Derfor foreslaar nu Ministeriet to Ting. Den ene er, at man skal flytte dette Institut for aandsvage døvstumme over til den Bygning i Valdersgade, der tidligere blev benyttet som Institut for uegentlige aandsvage, og som nu staaar ledig. Dernæst foreslaar det at lægge Anstaltens Ledelse ind under Forstanderen for Døvstummeinstituttet. Udvalget har imidlertid ment, at da der foreligger Rigsdagen et Forslag til Ordning af Aandsvagesagen i det hele taget, vil det ikke være rigtigt paa saadant et enkelt Punkt at foregribe denne Sag nu. Det er ikke Udvalget muligt at se, om denne Bygning i Valdersgade er af passende Størrelse til dette Forsmaal. Saa vidt man har kunnet skønne, er

det rimeligt, at den er for stor til dette Institut for aandsvage døvstumme, det er ogsaa muligt, at den siden kan faa en bedre Anvendelse, end her er paatænkt, og man har derfor ment, at det var bedst at udsætte denne Ordning indtil videre, indtil man er kommen til mere Klarhed over Aandsvagesagen i det hele. Dertil kommer, at Ministeriet har bebudet, at hvis man gik til denne Omflytning, vilde man ikke blot paa Tillægsbevillingsloven komme til at gaa ind paa et Forslag til Bygningens Istandsaetelse, men der vilde muligvis ogsaa komme et Andragende fra Inspektør Keller og Enkefru Keller om en Understøttelse i Anledning af det Tab i Indtægt, som de vilde lide ved denne Anstalts Nedlæggelse. Nu kan Udvalget ganske vist ikke se, at der kan blive Tale om nogen større Erstatning for Tab i Indtægt, naar Familien Keller siger, at den rimeligvis bliver nødt til at opgive denne Anstalt, fordi den ikke betaler sig; men det forekommer os dog, at man ogsaa af den Grund vil gøre rettest i at behandle dette Spørgsmaal i Forbindelse med hele den øvrige Aandsvagesag. — Under Nr. 137 har Udvalget stillet Forslag om dels at nedsætte Summen 215,000 Kroner med 40,000 Kroner, dels at indsætte en Anmærkning paa Finansloven om en Kontrol med de bestaaende Aandsvageanstalter. Denne Konto til uformuende aandsvage Børns Undervisning og Forplejning er steget ganske overordentlig i de senere Aar. I 1876—77 bevilgedes der dertil 10,000 Kr., i 1888—89 var det steget til 90,000 Kr., i 1890—91 til 105,000 Kr., i 1891—92 til 135,000 Kr., i 1892—93 til 175,000 Kr. og for 1893—94 foreslaas der nu 215,000 Kr. Det er jo en meget stærk Stigning, en uhyggelig Stigning. Det er jo desværre oplyst, at der her i Landet findes henimod 4,000 saadanne aandsvage Individer, saa der er al Rimelighed for, at det vil stige yderligere. Imidlertid har Udvalget ikke kunnet skønne, om en saadan Forøgelse som den, der er foreslaaet i Aar med 40,000 Kr., vil være rigtig eller nødvendig. Udvalget har ment, at man ganske vist skulde gøre alt, hvad man kunde for at hjælpe de uformuende, aandsvage Børn til at blive anbragte i de tilstedeværende Anstalter, men at man ikke skulde binde sig til en saadan Sum som her,